

Золотий дощ

Василь Чухліб

Дощ сіявся й сіявся, ніби крізь сито. Дрібненький, теплий.

Тетянка сиділа на ганку й чекала, поки дощ перестане. А він не вщухав.

З хати вийшов тато. Поглянув на небо, на струмочки, що дзюркотили по стежині й губилися в спориші.

— Золотий дощик! — мовив.

— Який же він золотий? — заперечила Тетянка. — Може, голубий чи синій?

— Ні, доню, золотий. Зараз жито-пшениця сили набирається. І кожна дощова краплина — то майбутнє зерня в колоску. Ось настануть жнива, візьму тебе в поле.

Тато в Тетянки такий: як пообіцяє що, не забуде. Час від часу він хвалився вдома:

— Пшеничка вже красується.

— На погоді стало, це добре, саме колос наливається.

— Починають хліба половіти...

А одного дня повіз Тетянку в поле.

З Дівич-гори мотоцикл пірнув у вибалок. Очам відкрився жнивний лан, на ньому — кілька комбайнів.

Під'їхали до одного. "Ни-ва" — прочитала Тетянка напис на комбайні. З кабіни, що, здавалося, пливла аж під хмарами, помахав їм кашкетом комбайнер Микита Парфенович. Мовляв, усе гаразд.

До комбайна підрулював грузовик. Порівнявся кузовом із схожим на хобот рукавом, що звисав із комбайна. І раптом з рукава сипонуло зерно. Лилося струменем, розсипалося бризками.

— Тату, золотий дощ! — вигукнула Тетянка.

— Авжеж, золотий! — яснів смагливим обличчям тато. — Краплина в краплину, зернина в зернину.

У кузові сусідський Іванко, голий до пояса, розгортав зерно дерев'яною лопатою. Й немовби купався в золотому дощі.